

Namazın tanımı üzerine

Serkan Bey: “Namaz nedir? Namaz Allah rızasından başka kimler için kılınır?”

Namaz; kul ile Rabbi arasında gizli bir bağ, esrarlı bir iletişim vasıtası, sırlı bir köprüdür.

Namaz; kulun Rabbine en içten, en samimî, en nazdâr, en niyazdâr, en feyizdâr, en bereketli, en sevaplı, en nitelikli, en değerli, en kâmil yöneliştir, müteveccih oluşudur, sığınışıdır, iltica ediştir.

Namaz; kulun kendi acziyetini, fakrını, kusurlarını, noksanlıklarını, çâresizliğini, mahviyetini, bir hiç oluşunu idrâk ederek, mutlak kudret Sahibi, mutlak zenginlik Mâliki, mutlak kemâl Sahibi, mutlak rahmet ve merhamet Sahibi, mutlak varlık Sahibi olan Kadîr-i Zülcelâl’in, Ganiyy-i Kerîm’in, Rahmân-ı Rahîm’in, Vâcibü’l-Vücûd’un, yani Cenâb-ı Allah’ın rahmet kucağına kendisini atmasıdır, yani mal etmesidir.

Namaz; sonsuz nîmetlere muhtaç olduğu halde, sermâyesi “hiç” hükmünde; nihâyetsiz musîbetlere mâruz olduğu halde, iktidârı hiç hükmünde; emelleri, arzûları, elemeleri ve belâları hayâl dâiresi kadar geniş ve sonsuz olduğu halde, sermâye ve iktidârının, güç ve kudretinin dâiresi eli nereye yetişirse o kadarlık “dar” olan insanoğlu için bütün emellerine kifâyet eden, bütün arzûlarına cevap veren, bütün elemelerini dindiren, bütün acılarını söndüren, bütün belâlarını yok eden büyük bir kâr, azîm bir saadet, bulunmaz bir nîmet ve yüksek bir uhrevî ticârettir.1

Namaz; hiç sağa ve sola sapmadan ve bir saniye bile oyalanmadan sür’atle kabre, haşre ve ebede doğru baş döndürücü bir hızla koşan insanoğlu için, şimşek gibi ve hayâl sür’atinde en hızlı bir ulaşım aracı; Cennet gibi en güzel ve eşsiz bir saadet kaynağı; rûha, kalbe ve akla büyük huzur veren ve diğer mubah dünyevî işleri de ibâdet rengine boyayan, fânî ömrü ibkâ eden, yani bekâyaya mal eden, yani bâkîleştiren, âlem-i bekâ tarafından açtığı pencerelerle ebediyet nesîmi ve kokusu alıp getirerek rûhu ve kalbi doyulmaz sevince ve huzûra gark eden benzersiz bir mutluluk, esenlik ve emniyet kaynağıdır.2

Namaz; nefis ve hevâ, cin ve ins şeytanlarına karşı etkin bir mücâhede ile,

insanoğlunun kalp ve aklını, rûh ve cismini günahlardan, ahlâk-ı rezîleden ve ebedî helâk olmaktan kurtaran muazzam bir tâlim ve tâlimâtıdır.3

Namaz; ruhlar âleminden kalkıp, ana rahminden yola devam eden insanoğlunun, çocukluktan, ihtiyarlıktan, dünyâdan, kabirden, berzahtan, haşirden ve Sırrattan geçen uzun imtihan seferinde; yokluğa ve ayrılığa, Sâni-i Zülcelâl'in taze taze, renk renk, çeşit çeşit, nakış nakış mu'cizelerini, kudret hârikalarını ve rahmet tecellîlerini tam bir lezzetle seyir ve temâşâyâ birer vâsıta hüviyeti kazandıran; ölümü, dünya zindanından Cennetler bahçesine ve Rahmân'ın huzuruna götüren emre âmâde bir at ve burak sûretinde gösteren; dünyada âciz ve fakir kalbinin kuvvet, huzûr ve zenginlik kaynağı; o uzun ve karanlıklı ebediyet yollarının gıdâsı, zahîresi, ışığı, nûru, berâtı, bileti, senedi ve burağı hüviyetinde bir rahmet tılsımıdır.4

Namaz; Cenâb-ı Hakk'ı, celâline karşı kavlen ve fiilen "Sübhânallah" deyip takdis etmek; kemâline karşı lâfzen ve amelen "Allahü Ekber" deyip tazim göstermek; cemâline karşı kalben, lisânen ve bedenen "Elhamdülillâh" deyip şükretmektir.5

Namaz; Allah'ın dergâhında kendi kusurunu, aczini ve fakrını gören kulun; istiğfâr ederek, Rabb'inin bütün kusurlardan, noksanlıklardan ve ehl-i dalâletin bâtıl fikirlerinden pâk, müberrâ, münezzeh, muallâ, mukaddes ve muarrâ olduğunu tesbih ile îlân etmesi, O'na ilticâ ve tevekkül etmesi, O'na şükür ve senâ etmesidir. Kezâ namaz; bütün ibâdet çeşitlerini içinde toplayan umûmî bir fihriste, bütün mahlûkât sınıflarının renk renk ibâdetlerine, tesbihlerine ve zikirlerine işâret eden kudsî bir harîta hükmündedir.6

Bu yüksek vasıflarla namaz, yalnız ve yalnız Allah'ın rızâsı için kılınır. Kul ile Rabb'i arasına hiçbir kimsenin rızâsı, hoşnutluğu, gözü, gönlü, arzûsu, dileği, isteği, tebriki, takdiri, hürmeti, saygısı, sevgisi girmez. Eğer girerse, namazın makbûliyetine zarar verir.

Dipnotlar:

1- Sözler, s. 25.

2- Sözler, s. 27, 246.

3- Sözler, s. 29.

4- Sözler, s. 35, 36,245.

5- Sözler, s. 44.

6- Sözlür, s. 45.